

Sionistická infiltrácia a kontrola Amnesty International

Úvod napísal David Duke - Nasledujúce riadky napísal Francis Boyle, profesor medzinárodného práva na univerzite Illinois College of Law. Od roku 1988 do roku 1992 bol členom správnej rady Amnesty International USA. Ukazuje, ako sionisti infiltrovali a ovplyvnili Amnesty International, aby bagatelizovala rozsiahle zločiny proti ľudským právam Izraela voči Palestínčanom. Napriek tomu, že základným princípom Amnesty International je, že ľudia by nikdy nemali byť uväznení za uplatňovanie si slobody prejavu a slobody svedomia, Amnesty oznámila, že odmietne pomôcť ktorémukol'vek z tisícov ľudí, uväznených za to, že sa odvážili spytovať časti holokaustového príbehu.

Zvláštne, vždy som si myslel, že princíp slobody prejavu je základným ľudským právom, ktoré by sa malo vzťahovať dokonca aj na toho, s kým nesúhlasíme. Oznámením, že tí, ktorí spytujú záležitosti holokaustu by nemali byť chránení vo svojich slobodách, teraz Amnesty International dáva možnosť despotom a diktátorom ospravedlňovať ich vlastné väznenie ľudí, jednoducho hovorením, že určité myšlienky sú trestuhodné, poburujúce a nesprávne.

Odmietaním brániť ľudské práva tých, ktorí proste nesúhlasia s názormi vládnucej triedy na holokaust, Amnesty International prižmuruje oko nad hrozným porušovaním ľudských práv tých, ktorí spytujú holokaust. Nie je antisemitizmom uznať, že keď sa Židia dostanú na vedúce miesta v organizáciách a inštitúciách, zvyčajne kladú záujmy a agendu svojich vlastných ľudí na prvé miesto. Je to prirodzené, keď je väčšina Židov vychovávaná na denných dávkach "holokaustu" a historického nežidovského "antisemitizmu" a na potrebe Židov podporovať jeden druhého a Izrael.

V mojom boji o guvernéra Louisiany, napriek tomu, že som mal dokonalý volebný záznam z American Medical Association (AMA) v Snemovni Reprezentantov, židovský úradník z AMA poslal do New Orleans list, v ktorom hrozil zrušením zhromaždenia ohláseného v New Orleans Superdome, v prípade, že sa Louisiana opováži ma zvoliť. Židmi vlastnené noviny Times-Picayune potom priniesli fotokópiu listu na titulnej strane, oznamujúc, že moje zvolenie prinesie ekonomické zruinovanie mesta a štátu. Rovnaký proces sa odohráva vo väčšine organizácií, kde sa Židia stávajú väčšinovo zastúpení. Dokonalý príklad možno vidieť v židovskom ovládnutí súčasného protivojnového hnutia. Mnohí zo Židmi ovplyvneného hnutia podporujú myšlienku, že Iracká vojna bola kvôli rope a neberú do úvahy prevládajúcu rolu židovských neokonzervatívcov, Židmi-ovládané americké médiá a židovskú lobu v Irackej vojne. Amnesty International nie je žiadnou výnimkou. Tu sú slová Prof. Francisa A. Boyleho.

.

Izraelská lobu používa úplatky a hrozby na kontrolu Amnety-USA. A keďže Amnety-USA platí asi 20% rozpočtu Amnety-Anglicko, izraelská lobu kontroluje aj Londýn. Nevieť nič o priamom sionistickom lobovaní v Anglicku, ale viem, že Amnety podporuje izraelskú líniu vo všetkých otázkach, či už zabezpečením niečoho alebo vynechaním niečoho.

Do Amnesty som sa zapojil v čase izraelského vpádu do Libanonu v roku 1982. 20 000 Libanončanov bolo zabitých, ale Amnesty-USA odmietla čokoľvek urobiť, kvôli svojej pro-izraelskej zaujatosti. V skutočnosti, jediná organizácia, ktorá protestovala proti Izraelčanom, bola American Friends Service Committee.

Vďaka mojim snahám zverejniť izraelské zločiny v Libanone som bol požiadaný, aby som sa zúčastnil prvého stretnutia skupiny, z ktorej neskôr vznikla Amnesty-USA Strednovýchodná koordinačná skupina. (Toto bolo pred tým, ako som sa dostal do generálnej rady.) Strednovýchodná skupina má koordinovať prácu za ľudské práva na Strednom východe. Bol som jedným z jej zakladateľov. Keď som predniesol reč odsudzujúcu izraelské zločiny v Libanone, dal som jasne najavo, že nehovorím v mene Amnesty. Napriek tomu, Izraelčania boli natoľko rozzúrení, že nariadili predsedníctvu správnej rady Amnesty, aby sa postarali o to, nech sa mi každý vyhýba, čo urobili dokonale. Hlavná rada so mnou neprehovorila, až kým som do nej sám nebol zvolený.

Voľby neboli ľahké. Členovia správnej rady Amnesty sú údajne demokraticky volení, ale malá skupina pro-izraelských ľudí (ktorí držia moc už dvadsať rokov) kontrolujú proces nominácie. Naspodu však existuje určitý druh malého petičného procesu, ktorý má za účel nomináciu aj iných hlasov. Mnohí z hlavných členov boli znechutení tým, že Amnesty podporovala izraelské krutosti, takže ma nominovali do rady. Tento nominačný petičný proces je odlišný. Musíte dostať aspoň sto podpisov, z ktorých všetky sú starostlivo preskúmané a pro-izraelská klika veľa z nich preskočí. Splnil som všetky požiadavky, ale pro-izraelská klika ma aj tak diskvalifikovala. Preto som šiel do New Yorku, aby som podal podnet na súdny proces proti Amnesty. Deň pred tým ako som mal podať žalobu, Amnesty ustúpila a povedala, že môžem kandidovať do rady. Takto som sa tam teda dostal.

V apríli 2002 Izraelčania zmasakrovali 60 Palestínčanov v Jenine. Spojené Národy sa to snažili vyšetrovať, ale Amnesty International aj Human Rights Watch povedali, že k žiadnemu masakru nedošlo. To Bushovi a Arielovi Šaronovi umožnilo predísť akémukoľvek vyšetrovaniu.

Podľa Marine Corps Times (31 mája 2002) bolo americké vojnové loďstvo v Jenine, aby sledovalo masaker. Chceli študovať, ako robia Izraelčania etnické čistky v meste. Preto boli USA priamo spoluvinní v Jeninskej nočnej more.

Amnesty taktiež odmietla vyšetrovať masakre v Sabre a Šatile v Libanone. Philip Habid (v tom čase americký vyslanec na Strednom východe) osobne sľúbil Arafatovy, že ak bojovníci P.L.O. prepadnú tábory, USA zaručí ochranu Palestínčanov. Keď však vraždenie začalo, veľvyslanectvo USA, napriek tomu, že o tom vedelo, 48 hodín nespravilo nič, takže Falangisti, pracujúci pre Izraelčanov, mohli dokončiť svoj masaker. USA mali svojho CIA agenta v Sabre a Šatile – nie som si istý kto to bol. V každom prípade USA vedeli, že sa odohrával masaker a dovolili, aby pokračoval. Amnesty potom prehlásila, že k žiadnemu masakru nedošlo.

Amnesty International je tak veľká a tak vplyvná, že jej správy a vyšetrovania sú citované všade, vrátane kongresových siení. Napríklad, na začiatku invázie Busha staršieho do Kuvajtu (1990) sa chystala byť v Kongrese USA debata a hlasovanie. Aby podporila inváziu a vraždenie, Amnesty-Londýn zverejnila tzv. Hill & Knowlton klamstvo, že irackí vojaci vyťahovali novonarodené deti z inkubátora a hádzali ich na zem. Amnesty-Londýn vedela, že je to lož, ale napriek tomu ju šírila. Zo šiestich hlasujúcich v americkom Senáte, ktorí umožnili, aby rezolúcia na vstup do vojny prešla, niekoľko senátorov povedalo, že boli ovplyvnení správou Amnesty-Londýn.

Napriek mojim najlepším snahám v čase mojej funkcie vo výbore, Amnesty International bola jedinou organizáciou za ľudské práva, ktorá odmietla odsúdiť apartheid v Južnej Afrike. Bez ohľadu na to ako moc sme sa snažili, Amnesty ho neodsúdila, keďže juhoafrická vláda bola tak úzko spätá s izraelskou vládou.

V roku 1986 podporila Amnesty pravícové smrtiace oddiely v Nikaragve. Amnesty vydala správu, ktorá kritizovala vládu Sandinistu a Reaganovi pomohla presadiť privlastnenie si ďalšej kontra pomoci cez zdráhavý kongres.

Dnes, Amnesty International-Venezuela podporuje Busha. Keď Bushov pokus o puč proti Chavézovi v apríli 2002 zlyhal, Amnesty-Venezuela obvinila Cháveza zo "zločinov proti ľudskosti"

Amnesty má osobitnú pobočku v Portoriku. Jej členovia prišli na naše zhromaždenie v USA. Na jednej generálnej schôdzi som pomohol presvedčiť Amnesty-USA, aby prijala dve rezolúcie zaoberajúce sa porušovaním ľudských práv v Portoriku, plus žalostné podmienky portorických politických väzňov v amerických väzniciach. Amnesty-Portoriko ma požiadala, aby som prišiel do Portorika a vydal programové vyhlásenie o práve portorických politických väzňov, aby sa s nimi zachádzalo ako s vojnovými väzňami. Avšak, Amnesty-Londýn a Amnesty-USA urobili všetko možné, aby sabotovali moju cestu do Portorika a moju schopnosť vydať programové vyhlásenie.

To čo motivuje Amnesty nie sú ľudské práva, ale zápasy o územie, plus snaha o publicitu, peniaze a nových členov. Amnesty diskutuje o porušovaní ľudských práv iba ak publicita pomôže USA a Izraelu.

Eudia, ktorí kontrolujú výkonnú radu Amnesty sú extrémne arogantní. "My sme Amnesty International, najväčšia a najmocnejšia organizácia za ľudské práva na svete! Za svoju prácu sme získali Nobelovú cenu! Preto robíme, čo len chceme." Preskúmajte všemožné databázy a zistíte, či Amnesty niekedy vydala čo i len jediné ospravedlnenie za rozširovanie klamstva o Kuvajtských mŕtvych deťoch. Amnesty vie, že klamala, aby pomohla Bushovi staršiemu ísť do vojny, ale členovia výboru Amnesty sa tým netrápia.

Zdroj: www.davidduke.com

Preklad: Admin, august 2008

www.europskenarody.info